

Jocelyn Oliver:

Povest o Robinu Hoodu

2. poglavje: Kako je Robin Hood ukanil škofa.

Ce bi bil kdo izmed vas pred sedemsto leti hodil lepega solčnega popoldneva skozi gozd, bi bil lahko videl v zeleno oblečenega moža, ki se je tiho plazil od drevesa do drevesa. Časih bi ga bil za trenutek lahko prav razločno videl, vendar samo za trenutek — zakaj zelena barva njegove obleke se je popolnoma ujemala z zelenjem gozda okoli njega.

A videti je bilo, da se je vkljub svoji ščitni obleki nečesa bal; zdaj in zdaj je obstal in prisluhnil; in kakor hitro ga je vznemiril natišji šum, se je še hitreje plazil od drevesa do drevesa napre. Bil je Robin Hood, in imel je dovoli vzroka, da se je bal; nepričakovano je bil zašel v bližino velikega škofa, ki ga je spremljala četa vojščakov na konjih. Hotel se jim je neopazno umakniti, zakaj bil je sam. A eden izmed škofovih spremljevalcev ga je bil zapazil, opozoril svoje tovariše nanj in zdaj so ga vsi skušali ujeti.

Robin Hood je lahko hitro tekel skozi gozd — vsekako hitreje kakor škofovi vojščaki, ker je poznal vsako stezo v gozdu in vsako drevo. A oni so jahali

na konjih in kadar so prišli do kakšne jase, kjer so lahko pognali konje v dir, se je razdalja med Robinom Hoodom in njimi zmerom spet krčila. In baš tod okoli je bilo vse polno jas in tako ga zasledovalci niso mogli zgrešiti. Vedel je, da ne more več dolgo trajati, ko ga bodo vendarle uveli.

Sam ni vedel več kaj naj stori. Če ga ujamejo škofovi vojščaki, ga bodo takoj odvedli v Nottingham, kjer ga bo njegov stari sovražnik, šerif, kratkoma obesil.

Ce bi le mogel priti v bližino svojega tabora! Zatrobil bi v rog. Veseli može bi mu takoj prihiteli na pomoč, in z njimi bi si že upal premagati škofove obožene može. A bil je daleč proč od svojih in če bi tudi zatrobil v rog, bi samo svojim sovražnikom izdal, kje je in jim sam pomagalo do zmage.

Spet se je ustavil in prisluhnil; peketanje konj in rožljanje vajet škofovih vojščakov je bilo slišati že prav blizu. Kmalu, prav kmalu ga bodo dohiteli, ga uklenili in odvedli v Nottingham, kjer bo moral sramotne smrti umreti.

Nenmirno se je ozrl v desno stran: tod je bil samo gozd, zelen in tih gozd, in zdelo se mu je, da skozi drevje v razdalji lahko razloči svit, kakor da bi solnce posijalo na čelado enega izmed njegovih zasledovalcev. Potem je hitro pogledal na levo in njegovo srce je zavriskalo v novem upanju: tam je zagledal streho majhne kočice. Morda najde vendarle rešitev in tako je odhitej v tisto smer.

Kočica je bila stara in nizka, podobna tistim, kakršne si postaviijo oglarji po naših gozdovih, a ta kočica je bila edino upanje Robina Hooda. Z močno utrinajočim srcem je obstal pred njo in potrkal na vrata. Od znotraj je zaslišal drsne korake, ki so počasi, počasi prihajali bližje. Potem so se vrata odprla in majhna stara ženica je stala pred njim in ga vprašala kdo je in kaj želi.

»Jaz sem Robin Hood«, ji je povedal, »škof in njegovi vojščaki me zasledujejo. Če me ujamejo me bodo gotovo odvedli v Nottingham in tam me bodo obesili. Ali me hočete skriti ali pa mi vsaj pomagati, da se rešim?«

»Iz srca rada«, mu je odgovorila ženica, ga spustila v kočo in skrbno zapahnila vrata za njim. »Dobro se še spominjam, kako je bilo, ko sem tako nujno potrebovala čevljev. Bila sem presiromašna, da bi si jih mogla sama kupiti in Robin Hood je bil tisti, ki mi jih je poslal. V zahvalo za tisto uslugo vam bom pomagala, da se boste rešili pred sovražniki, če je količkaj v mojih močeh.«

Med tem ko je govorila je jela stikati po vseh kotih. Z obešalnika je snela krio, iz omare je potegnila star, oguljen plašč in s stola je vzela volneno ruto. Velela je izobčencu, naj se obleče v te stvari in naj sleče svojo zeleno obleko. Ruto mu je sama zavezala okoli glave in mu stisnila svojo berglo v roke.

Robin Hood se je bil hitro izpremenil v staro ženico in takšen je odšel iz kočice škofovim vojščakom naproti.

»Hejo, stara ženica«, so zakričali nani, »ali si videla kakega hajduka, oblečenega v zeleno obleko, ki je šel tod skozi gozd?«

Robin Hood je zmajal z glavo.

»Nobenega človeka nisem videla«, je odgovoril zakrivaje si obraz z ruto, govoreč z vreščenim, visokim glasom, tako, da si oni niso mogli misliti, da imajo pred seboj moškega. »Stara, siromašna ženica sem, ki nabiram dračje za zimo, da bom imela s čim kuriti.«

Odkreval je med drevje, in se hahjal sam pri sebi, da se je vendarle otrešel sovražnikov.

Kakor hitro jim je izginil izpred oči pa je vzravnal hrbet, vrgel ruto in berglo od sebe in jo z vso naglico ubral proti gozdni jasi, kjer je bilo njegovo taborišče. Ko je bil že blizu jase, je izvlekel rog in takrat glasno zatrobil, svojim možem znamenje, da jih potrebuje.

Med tem je bil škof zajahal do kočice in pozval tistega, kdor je v njej, naj pride venkaj in odgovori na njegova vprašanja. Ko ni dobil odgovora, je poslal v kočico dva svoja vojščaka, naj jo preiščeta; čez nekaj trenutkov sta se vrnila in privlekla s seboj postavo, oblečeno v zeleni obleki.

»Ha, ha!« se je zasmel škof. »To je naš mož! Povej mi, človek, ali si res

Robin Hood, tisti malopridni hajduk, ali samo njegov padaš?«

»Robin Hood sem«, je odvrnil ujetnik, »in prosim te, da prizaneseš mojemu življenju.«

»Ne boš«, je rekel škof. »Če bi bil navaden hajduk bi te obesili kar tukaj na prvo drevo. Ker si pa Robin Hood, te vzamemo s seboj v Nottingham, in tam naj te šerif obesi.« To reki je ukazal, naj posadijo ujetnika predenj na njegovega lastnega konja.

Tako so jahali po gozdu dalje proti Nottinghamu, in škof se je vso pot sam pri sebi smejal ob misli, da je ujel velikega Robina Hooda. Toda kmalu je opazil med vojščaki pred seboj nekakšen nemir in zajezdil naprej, da bi videl, kaj je.

Podoba je bilo, kakor da bi bile zelene gozdne sence mahoma oživele in se izpremenile v zeleno oblečene može, in škof se je brž nehal smejati, ko je videl kakih sto lokov napetih proti sebi in svojim vojščakom.

»Kdo neki so ti ljudje?« je zagodrnjal sam pri sebi in ujetnik, ki ga je slišal, je odgovoril:

»Mislim, da utegne biti Robin Hood s svojimi Veselimi možmi.«

»Robin Hood?« je vzkliknil škof. »Kdo si pa potem ti?«

»Jaz? Oh, samo uboga starka sem, našemljena v obleko Robina Hooda«, se je zasmejala ujetnica. In ko je tako rekla, je smuknila s škofovega konja na tla ter zbežala k hajdukom in se skrila za njimi.

Število tovarišev Robina Hooda je bilo preveliko, da bi se bili mogli škofovi vojščaki spustiti z njimi v boj; zbal so se jih in prhnili v beg, da bi si rešili življenje. Škofa samega so privezali k deblu, in tako je moral gledati, kako so mu hajduki pobirali denar iz bisag.

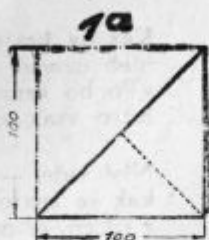
Šele ko je bil zadnji srebrnjak odnesen v neznana gozdna zatišja, so ga razvezali. Lahko si mislite, da ni več izkušal ujeti pravega Robina Hooda, ampak je bil vesel, da je živ odnesel pete.

(Dalje prihodnjik)

Napravite si sami okraske za božično drevesce

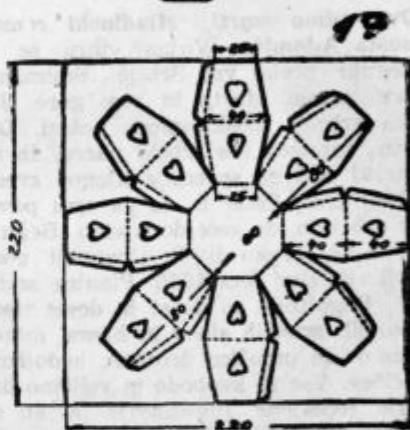
Vzemite kos pisanega papirja v velikosti 100×100 mm in ga najprej preganite čez vogal, kakor kaže slika 1a. Trikotnik ki ga tako dobite, preganite še enkrat, kakor kaže slika 1b, in nato še v tretje.

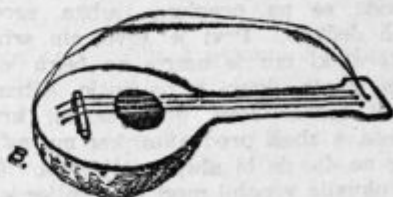
Zdaj napravite zareze, kakor kaže slika 1c. Ko nato papir previdno razgrnete, dobite sliko 1d. Zdaj obtežite sredino z lešnikom in zvežite vse štiri vogale, pa nastane slika 1.

Zdaj pa napravimo še lično svetilnico! Pri tem delu se moramo ravnati natanko po predlogi. Vse mere na sliki so navedene v mm. Svetilnico urežemo iz enega samega kosa tenke lepenke, kakor kaže slika 1a. Pri posameznih delih, t. j. pri stenah svetilnice, je treba paziti na to, da pustimo povsod ozek rob za lepjenje. Po pikčastih črtah je treba nato nalomiti izrezano mrežo. Še prej napravite srčaste izrezke, ki jih vidite na sliki. Izrežite jih in jih od znotraj zalepite s tenkim, prosojnim papirjem v različnih barvah. Dogotovljeno svetilnico lepo pisano

poslikajte. Pričvrstite še žičnat lok, in svetilnica je naréd za božično drevesce.

Nekaj majhnih tamburic bi se tudi prileglo božičnemu drevescu. Napravite jih lahko iz orehovit lupin in tenke lepenke. Pokrov izrežite, kakor kaže predloga,

namesto strun napnite nekaj sukančevih nitk, nato pa čvrsto prilepite pokrov na polovico orehove lupine. Vse skupaj pozlatite ali posrebrite.

Iz navadnega borovega storža lahko napraviš najlepšo rasko cvetlico, če ga toliko olupiš, da ostane samo najspodnji

venec lusk. Kos žice vzemi za steblo. in ko je cvetlica tako narejena, jo posrebrj.

Stric Brundek

Knjiga za božič

Dva mimo smrti. Mladinski roman Arnošta Adamiča. Vojna vihra se je raztegnila preko vse Srbije. Sovražnik osvaja deželo. Mesta in vasi gore. Junaška srbaska vojska mora bežati. Domovino zapušča ves srbski narod. In na tej težki poti ga spremlja njegov zvesti voditelj kralj Peter I., da ga spet povede v svobodo, da reši domovino. Begunce vodi pot preko divjih albanskih gora v najhujši zimi leta 1915. Planine smrti so to. Pogoltnile so deset in deset tisoč najboljših srbskih sinov in hčera, mater in očetov in množico drobnih, nedolžnih otročičev. Vse za svobodo in veličino današnje vednjene Jugoslavije. A ko so begunci, po nečloveških naporih prešli albanske vrhove in se gladni in izčrpani ustavili na obali sinjega Jadranskega morja, so morali takoj dalje, poseči v krvavo borbo, umirati na bojišča za naše osvobojenje. Med vsem tem strahotnim opisom trpljenja junaškega srbskega naroda se pa prepleta ljubka zgodba dveh dečkov. Prvi je Jovo, sin srbske matere, ki mu je umrla na begu in je ostal sirota, drugi je pa Suljo, Albanec, ki bi moral Jova ubiti zaradi krvne osvete, a zbeži pred njim, ker mu mlado srce ne da, da bi ubijal prijatelja. Oba sta okusila v polni meri vse trpljenje na begu se nahajajočega srbskega naroda in se potem skupno borila za svobodo domovine na solunski fronti. — To je povest trpljenja srbskega naroda, zgodba o spravi brez prelivanja krvi sredi bojnih poljan, ki jo je zelo lepo napisal Arnošt Adamič. — Dragi otroci, lepšega darila si za božič ne morete želeči. Knjižica stane za Jutrovčke samo Din 10.-. Naročite jo pri pisatelju: Arnošt Adamič, Zagorje.

A. Francevič:

Slonščki in sonce

Trije slončki se mudijo
po peščeni pusti,
za prigrizkom se podijo
trije mladi hrusti.

»Jaz sem alčen«, toži Sivček.
Sinjec pa: »Jaz tudi«.
Sivorudcu trobi rilček:
»Grozno glad me grudi!«

Kar na kraju pušče same
hleb uzrejo s'ra.
»To bo zame, samo zame!«
hitro vsak zasvira.

Nisi videl — sin, le molčil —
kak se znajo tepsti.
z rilcem se po glavi tolči
in z nogami grebsti

Da te besne butce spravi,
sodje ni nikoder?
Pač, ta čas se tu pojavi
slon priletan, moder.

»Čujte, slončki, in povejte,
kaj je vzrok prepira.«
— »Tamle glejte, a ne snejte,
rdečega nam sira!«

Starec umno jim zariga
pa to sodbo reče:
»Kdor je učen, naj dobi ga,
vsak naj tjakaj steče.«

Zdajci vsi trije bedački
v divji dir spuste se,
da se delajo oblački
in se zemlja trese.

Toda sira brus rdeči
kam je neki zdrknil?
In zakaj je dan blesteči
izenada mrknil?

Nagla noč ukaže konec
za to dirko hrupno.
Truden, lačen slednji slonec
vesi nos obupno.

Potlej dé jim sodja stari:
»Kadar kdo se prička,
naj preudari, ali v stvari,
res bo kaj dobička.«

MANICA:

Troje praškov

Drvar Brglez je bil že blizu osemdesetih, a je vendar še za čudo božje krepak in zdrav. Stanoval je sredi gozda v leseni hišici, katero si je pred leti iztesal sam in katera mu je dajala streho in posteljo. Čež dan pa je ro-

obenem najemnik lova za tamošnjo okolico.

Grof je bil mnogo mlajši od Brgleza, toda nekam bolehen in zelo pomehkužen človek. Z neko zavidiivo-to pravi:

bantil po gozdu in podiral zdaj temu, zdaj onemu gospodarju hraste, bore in jelke ter pripravil les za stivbe, za žago in kurjavo.

Odkar mu je umrla žena je popolnoma samotaril. Tudi kahal si le sam. Sicer je bilo njegovo »gospodinjstvo« zelo primitivno. Zjutraj je pristavil v pečico velik lonec krompirja ali zelja. To, ki se je potem po večini kuhalo kar samo, je zadostovalo Brglezu za ves dan. Izbirčen in natančen mož pri jedi res ni bil.

Vkljub temu je bil starček vedno dobro razpoložen in rad se je pošalil z vsakomur, kdor je v njegovem »zelenem kraljestvu« prišel z njim v do-
tiko.

Nekoč ko se je možiček spet ukvarjal s posekanim hrastom, stopi nadenj grof, posestnik bližnje graščine in

»Ne gre mi v glavo, da ste, očka Brglez, pri toliki starosti in revščini še tak korenjak.«

Brglez preneha z delom, obriše z rokavom potno čelo, se pomuza in reče šegavo:

Veste, gospod grof, za moje korenjaštvo se imam zahvaliti edino trem zdravilnim praškom, katerih se že mnoga leta poslužujem redno vsak dan.

»Jej, zdravilne praške«, vzklikne grof radovedno. »Kakšni so? Kako se imenujejo? ali jim veste imena na pamet?«

»O vem, vem in vam prav rad povem, se zasmete drvar.« Ti čudodelni praški so: delo, zmernost in vesele srce!«

JUTROVČKI PIŠEJO

Dogodek iz mojega življenja. Bilo je ob začetku šolskega leta. V shrambi smo imeli polne sifonske steklenice in mamica je v bližini pospravljala. Seveda ni bila dolgo sama. Kmalu sva se ji pridružila še midva z bratom Pavlom. Mamica mi je odkazala neko delo, a komaj sem se ga lotila, že je silovito počilo in sifonska steklenica se je razletela in zdelo se mi je, da je ves svet zaplesal okoli mene. Zgrabila sem se za glavo in nepremično stala na istem mestu. Mamica je skočila k meni vsa v skrb, jaz pa sem hipoma začutila rezko bolečino nad kolenom in ko sem pogledala na boleče mesto, sem skoraj omedlela. Široka rana je zevala na nogi in kri je curkoma lila iz nje. Peljali so me takoj k zdravniku in nikoli ne bom pozabila, kako strašne so bile bolečine, ko mi je obvezoval zevajočo rano. Dolgo sem ležala in zelo sem se oddahnila ko se mi je rana zacelila. Za spomin na to nesrečo mi je ostala nad kolenom brazgotina in kadar jo vidim, se zgrozim.

Marija Šušteršič, dijakinja II. c razr. gimn. V Kranju

Pravljica o deklici z zvezdico. Potoval je po deželi kralj. Potoval je sam brez spremstva. Nekega dne je prenočil v revni hiši. Ker niso imeli dovolj prostora so mu postiljali v veži. In to noč se je v revni bajtici rodilo дете, deklica z zvezdico. Kralj je pustil drugo jutro v veži mošnjo zlatnikov. Leto po rojstvu je mladi deklici umrla preskrbna mati, mož je nekoliko časa zamišljen hodil okoli bajtice in mesec po ženini smrti je pripeljal na dom mačeho, ki je imela istotako malo дете, mož ji je bil umrl. Deklica z zvezdico je rasla z njo pa tudi njena lepota. Delati je morala vsa teška dela, a njene roke so ostale čudovito bele. Njena polsestra se je oblačevala v lepe obleke, a ni bila nikoli lepša od deklice z zvezdico. Govorica o dekličini lepoti je prišla tudi na grad samega kralja, tistega kralja, ki je tisto noč prespal v tej bajtici. Pridhajali so snubci, a deklica je vsakogar zavračala, a vsak večer je gnala na li vado past očetove krave. Tam v mirnem samotnem gaju, ob žuboreči glazbi potoka, so plesale vile svoj vilinski ples in tudi deklica z zvezdico je bila med njimi. Pa je prišel v vas sam kraljevič, sin kralja, zvedel je za dekličino lepoto in jo je hotel zasnubiti. Neko noč jo je zaselečoval in prišel je za njo

do tistega gaja kjer so se sestajale deklice-vile. Rutice so položile kraj potočka, nato pa so zaplesale. A kraljevič je zmaknil rutico deklice z zvezdico. Deklice so nehale rajati, vzele so rutice in odšle. Samo deklica z zvezdico na čelu je ostala. Kraljevič je pristopil in jo je dal deklici, ter prosil za njeno roko. Lepo jo je prosil, in deklica ga je uslišala. Poročila sta se v vaški cerkvi in z zlatimi kočijami so se pripeljali v grad, kjer je bila svatba. Tam se je dobro pilo in jedlo in vsi berači in ubogi so dobili denar ali hrano. Dekličin oče in mačeha sta se preselila v grad, a svoji polsestri je priskrbel bogatega ženina. Še sedaj živijo srečno, če že ni so pomrli!

Koman Viktor, dijak
Ljubljana, Tyrševa cesta 50
Mamica in Doberdob

Ura mirno tika taka,
mamica pa milo plaka...
Sina ljub'ga so ji ubili
v vojni, ko so se torili.
Mamica po polju gre,
nabira lepe rožice.
Vence veže, zraven joče
žalost je miniti noče.
Ko je vence skupaj spleta
in zraven milo plakala
šla je tja v Doberdob
na svojega ljub'ga sina gro.

Ivan Predan, dijak IV. a
razr. III. drž. real. gimn.
V Ljubljani

Dragi stric Matie! Iz lepega Črnomlja gotovo redko kedaj dobiš kakšno pismo. Zato Ti jaz danes pišem. Pridno prebiram «Mlado Jutro» in bi me veselilo ako bi pustil natisniti te moje vrstice. V Črnomlju se imamo dobro. Poleti se kopamo in v čolnu vozimo. V jeseni prav radi zobljemo sladko grozdje in jemo še drugo sadje, ki ga je tukaj dosti. Kadar sem priden, smem iti v kino. V nedeljo sem videl film: »Janko in Metka«. Kako smo se smejali, ko se je stara čarovnica pekla v peči. Ljubi stric Matie, povabim Te, pridi enkrat sem, pokazal ti bom vse lepote našega kraja in Te popeljem še v Laknerjev hotel na kozarek dobrega belokranjskega vinčka, saj imam že kovača v Znojnovcu. Lepo Te pozdravlja

Kostjuckovski Igor, uč. II. razr.
v Črnomlju

Ljubi Igor! Tvojega pisemca sem bil zelo vesel in Tvoje vabilo me je kar ganilo. Torej tistega kovača bi bil pripravljen

žrtvovati zame?Nu, kar takoj Ti moram povedati, da nič sladkega vinčka ne pijem; mnogo ljubši mi je malinovec. Vkljub temu bi jo pa rad mahnil v Črnomelj in morda res pridem poleti gledat, kako se vozite s čolnom. Zdaj po zimi je premrzlo in se rajši tišjim tople peči. Časih pa nimam denarja in potem se grejem pri mrzli peči. Horošo poživaj i napiši esšel!

Stric Matie

Ljubi stric Matie! Tudi jaz sem se enkrat ojunail, da Ti sporočim nekoliko vrstic. Povedati Ti moram, da vsako nedeljo komaj čakam, da dobim »Mlado Jutro«. Zelo rad ga berem. Rešil sem tudi križanko »Grozde in Ti jo pošljem v prilogi. Pozdravlja Te

Markan Muršič, uč. III. razr.
v Mariboru, Mejna ul. 12

Luč na Oplencu. Vseh mrtvih dan! Po vseh grotovih bele lučke. Tudi na Oplencu gori večna luč. Ta luč gori kralju Mučeniku, ki je za nas dal življenje. Njegov grob je ves v cvetju. Kralja Zedinitelja ne bomo nikoli pozabili, zakaj ljubil nas je kakor oče svoje otroke. S svojim ljubečim srcem je skrbel za nas, da bi bili srečni in zadovoljni. Lučke gorijo na njegovem grobu a še mnogo več lučk gori v naših sreih in naše mlade duše prisegajo: »Čuvali bomo Jugoslavijo!»

Živko Rape, uč. III. razr.
V Šenturju pri Kranju

Listnica uredništva

Zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti spisov teh-le Jutrovčkov:

Ivanuša Ivica, uč. V. razr. v Mozirju, Brezovnik Franc, uč. V. razr. v Mozirju, Žagar Marija, uč. I. razr. obrtne šole v Ljubljani, Vodopivec Milena, dijakin a III. c razr. II. drž. real. gimn. v Črnučah, Weiss Anton, učenec slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje, Koznik Viktor, učenec slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje, Mohar Marija, učenka slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje, Mežan Rajko, učenec slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje, Anton, Franc in Ana Gorenc, učenci osnovne šole v Št. Rupertu pri Mokronogu, Kamnje št. 17, Golob Mimica, uč. IV. razr. v Cerkljah ob Krki, Korenjak Jakec, uč. V. razr. v Mozirju, Vasilij Ocvirk, uč. II. a razr. mešč. š. na Viču pri Ljubljani, Vidič Zofia, učenka slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje, Podkrajnik Desanka, uč. III. razr. v Ptuj, Vojislav Simon, dijak v Ljubljani.

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Marica Cokan iz Ljubljane, Zavrl Ivan, uč. IV. razr. na Vrtači v Ljubljani, Silva Karner, uč. ? razr. iz Cella, Petek Branko, uč. V. razr. v Kamniku, Piliš Drago, uč. okol. š. V. razr. v Celju, Drago Medvešek, uč. V. razr. v Radečah pri Zid. m., Miklavič Jožko, uč. IV. razr. v Borovnici, Kalan Anica, uč. IV. razr. na Jesenicah.

Silvenka Hribar, učenka IV. b razr. IV. drž. dekl. nar. šole v Ljubljani, VII. Blaži in Majda Jeriček, učenik V. in IV. razr. v Rajhenburgu, Miran Štine, dijak drž. real. gimn. v Mariboru, Vera Römmer, uč. IV. razr. v Celju, Jelena Mahnič, uč. III. razr. mešč. šole v šoš. tanju.

★

Vsem sotrudnikom našega lista: z vrdilno povestjo za l. 1936 smo že založeni. Rokopisov ne vračamo. Za odgovor je treba priložiti znamko.

★

Nov natečaj razpišemo v prvi številki prihodnjega letnika t. l. dne 5. januarja. Opozorite že zdaj vse svoje prijatelje in znance na naš novi natečaj, ki bo prav tako zanimiv kakor vsi dosedanj.

Vprašanja za bistre glavice

1. Kako se je imenoval Robinsonov otok?
2. Katero je najmanjše evropsko morje?
3. Kaj pomeni SOS?
4. Kako se je imenovala kuga v srednjem veku?
5. Odkod je prišel k nam tobak?
6. Kdo je zgradil prvi parnik?
7. Kdo je prvi preplul Tihi Ocean?
8. Katera barva pomeni na Kitajskem žalost?
9. S čim pišejo Kitajci?
10. Kako se imenujejo še danes ž. večji krščanski potomci starih Egipčanov?

Rešitev zlogovnice

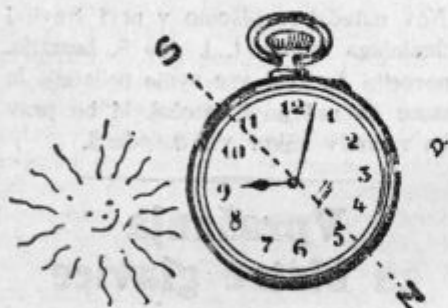
iskramisel

Česa se je pes ustrašil?

Lovec ne more razumeti, zaka, njegov pes tako laja. Če pa potegneš od številke 1 naprej črto skozi 2, 3 itd. mu boš precej lahko povedal.

Nadomestilo za kompas!

Gotovo že vsi veste, da uro lahko uporabljamo namesto kompasa. Kako je treba to napraviti, pa morda le ne veste. Torej vam povemo.

Uro držimo v vodoravni legi, tako da je mali kazalec obrnjen proti solncu, kakor vam kaže naša slika. Črta, ki veže sever z jugom, leži v sredini kota, ki ga tvorita mali kazalec in navpičnica med 12-6. Jug leži zmerom med malim kazalcem in številko 12.

Rešitev križanke „avtomobil“

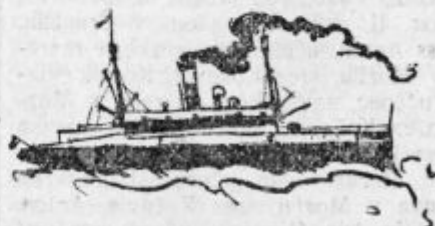
Vodoravno: 1. Astrid, 2. faraon.

Navpično: 3. Sora, 4. Inko.

Magični lik

1	2	3	4	5	6
2					
3				7	
4				8	
5		7	8		
6					

Vodoravno in navpično: 1. celina, 2. tisti, ki vlada, 3. egipčansko božanstvo, 4. predlog, 5. velika, lepa stavba, 6. ognjenik v Armenskem višavju, 7. šesti ton v durovi skali, 8. ploskovna mera.

ZA SMEH IN KRATEK ČAS

Vajenec: »Oprostite mojster, prišel sem prepozno na delo res samo zato, ker budilka, ki ste mi jo dali snoči s seboj, ni zvonila.«

Mojster: »Res popolnoma sem ti pozabil povedati: Če ne začne brniti ob šestih, tedaj jo moraš krepko strestile«